

Pod rúškom tajomstva...

(Poviedka s detektívnou zápletkou)

Ako obvykle som po škole šiel do knižnice, kde som si zobral knihu, sadol a čítal. Zrazu som si všimol niečo nezvyčajné. V jednom rohu boli dvere, ktoré boli vždy založené škatuľami a vidno ich bolo len vtedy, keď sa škatule odpratali. Dnes to ale bolo iné. Škatule tam neboli. Dokonca som videl aj to, ako do tých dverí vchádza nejaký pán. Keď som prišiel bližšie k dverám, uvidel som visiaci zámok, ktorý nebol zamknutý, a tak som ich otvoril. Ten pohľad ma vydesil, na zemi ležalo mŕtve telo veľmi slávneho detektíva Johna Darslyho.

Hneď som ho spoznal, lebo sme boli rodina. Rýchlo som bežal za najbližším človekom a spýtal som sa ho, či vie o tom, že v jedných dverách je mŕtvola. Našiel som knihovníka, ale on ma vysmial a povedal: „Tu a mŕtvola?! Ha, si vtipný, lebo tu žiadna mŕtvola nie je.” Chcel som ho presvedčiť, že mám pravdu, a preto som mu povedal, nech sa pozrie. Keď som však otvoril dvere, mŕtvola tam nebola, na zemi ostali iba stopy krvi.

Vtom sa ma opýtal, ako som zistil, že tu sú dvere, keď boli zavalené škatuľami. Odpovedal som: „Dvere neboli zavalené žiadnymi škatuľami, lebo tie boli zrejme presunuté preč.” „Zavolám radšej detektíva Darslyho!” skríkol knihovník. Ale ja som ho prerušil a povedal: „Darsly je mŕtvy! Telo, ktoré tu bolo, bolo jeho.” V knižnici nastal zmätok, a tak som zamyslený a smutný odišiel...

Kráčal som po ulici a vtom som zazrel jedného pána, Rayena Howléra, ďalšieho detektíva, ktorý by mal byť v Afrike. Spýtal som sa ho: „Pane, nemali by ste byť v Afrike?” Howlér mi odpovedal: „V Afrike som bol, ale keď som sa dopyčul o vražde v Británii, hneď som sem prišiel.” „Ale ako ste vedeli, že zomrel John Darsly?” Howlér mi so stoickým pokojom odpovedal: „Nejaký človek mi o tom napísal list.”

Bolo to čudné, pomyslel som si, lebo telo som videl iba ja. Ako je možné, že o tom už detektívovi napísal nejaký náhodný človek? List Howlérovi mohol napísať iba vrah. A tak som Rayenovi povedal iba o tom, kde sa to stalo a išiel som domov. To, čo sa dnes odohralo, mi nedávalo vôbec zmysel, a tak som sa rozhodol, že toho vraha nájdem skôr, ako polícia obviní nevinného a dá ho popraviť alebo vrah zaútočí zas.

Na druhý deň, keď som išiel do školy, uvidel som v slepej uličke zahaleného pána, ktorý ma tajne sledoval. Na hlave mal kapucňu a na tvári rúško. O tom, že ma tajne sleduje, som ale nevedel.

Po škole som sa na chvíľu opäť zastavil v knižnici. Keď som z nej odchádzal, bola už tma, a tak som išiel domov, až kým som zase neuvidel toho istého pána. Išiel som k nemu, no on začal utekať, a keď som sa za ním rozbehol, zmizol za rohom. Našiel som však na zemi jeho nôž, ktorý mu pri úteku vypadol. Zrazu na mňa niekto zavolať... Otočil som sa a na chodníku ležal zranený muž. Spýtal som sa ho: „Kto vám to urobil?” Odpovedal slabým hlasom: „Bol zahalený...” Snažil som sa zistiť viac a pomôcť mu, ale nešlo to, zomrel.

Indície som hľadal všade, kde som toho vraha videl. Dopracoval som sa k tomu, že ten vrah sa volá Mark Skyler, ale nikto ho nevidel už 15 rokov, a preto som to nazval „Záhada o Skylerovi”.

Na druhý deň som prišiel neskoro večer do jednej budovy, aby som prešiel s Rayenom to, čo sa stalo. Keď hovoril, čo našiel a išiel mi to ukázať, vypli sa svetlá a nastala tma. Počul som buchot

a potom nejaký hlas. Cítil som parfém?! Rayen videl pri dverách postavu. Bol som vystrašený. Osoba sa približovala... Zrazu zmizla... Zrazu sa ozvalo silné a dunivé: „Políícia!“ Hneď som si vydýchol a Rayen tiež. Keď mi Rayen chcel ukázať tú vec, ktorú našiel, už na stole nebola. Najväčšia indícia, ktorá nám mohla pomôcť urobiť krok vpred, bola fuč. S Rayenom sme sa ale zhodli na tom, že ten vrah nie je len jeden človek, ale minimálne tri osoby, pričom jedna z nich je žena, lebo som cítil jej parfém. Teraz je to už aj tak zbytočné, tí páchatelia sú určite preč, získať chceli asi iba tú vec, ktorú našiel Rayen.

Vystrašený som prišiel domov. Rozmýšľal som, ako ich odhalím. Celú noc som bol hore. Nezistil som nič. Rayen rozmýšľal, ale tiež na nič neprišiel. Páchatelia v rúškach boli prefikani. Dopredu vedeli, čo urobíme. Išiel som si preto radšej oddýchnuť a vyspať sa, aby som mohol pokračovať v pátraní.

Ráno som ani nešiel do školy. Viem, flákal som sa poza školu, ale čo už, keď mám inú robotu. Rayen mi zavolať, aby som sa rýchlo poponáhlal do knižnice. Keď som prišiel, stáli tam ľudia. „Čo sa stalo?“ spýtal som sa. „Mám tu podozrivých a potrebujem tvoju pomoc pri vypočúvaní,“ odpovedal Rayen. „Potrebujem vaše doklady. Od všetkých!“ povedal som.

No, máme tu Edwarda Slaevnieho, pani Mcgregorovú, Ondreja Zemnianskijeho a pani Dojnicziiovú. Každý z nich je z inej krajiny: Edward je z Belgicka, Mcgregorová z Británie, Ondrej z Poľska, Dojnicziiová z Ukrajiny. „Jedna osoba je nevinná, to môžem povedať už teraz a je to pani Mcgregorová a mám aj dôkaz, že je nevinná. Keď som totiž nechtiac vošiel do zlej uličky, ktorú som si pomýlil s tou, ktorá bola hneď vedľa, tak som videl, ako ju jeden z vrahov ohrozuje,“ povedal Rayen.

Keď som vypočúval Slaevnieho, zistil som základné informácie:

Prišiel len pred štyrmi dňami.

Zamestnanie: Ešte nemá.

Vek: 27 rokov.

Obvinenia: Žiadne, len to, že sa zamotal do bitky na námestí pred tromi dňami.

Podozrenie: Doma má zvláštne rúško.

Potom som vypočúval Mcgregorovú:

Žije tu už 63 rokov.

Zamestnanie: Je učiteľka.

Vek: 63 rokov.

Obvinenia: Žiadne.

Podozrenie: Zbavená podozrenia.

Rayen vypočúval Zemnianskijeho a zistil toto:

Žije tu 8 rokov.

Zamestnanie: Príležitostná práca.

Vek: 23 rokov.

Obvinenia: Jeho otec bol jeden a pol roka vo väzení.

Podozrenie: Pletie sa do života cudzích ľudí a počúva ich rozhovory bez toho, aby to väčšinou vedeli.

Potom vypočúval Dojnicziiovu:

Žije tu 19 rokov.

Zamestnanie: Kvetinárka.

Vek: 34 rokov.

Obvinenia: Niekoľkokrát bola obvinená z predaja drog, ale nebolo to dokázané.

Podozrenie: Nemáme.

Podozriví boli zatiaľ traja, ale všetko sa môže rýchlo zmeniť. Po 20 minútach som vyšiel z knižnice a vtom som našiel indíciu. Páchatel' ju tu nechal buď naschvál alebo si nevšimol, že ju tu zabudol. Bola to šatka. Odtlačky sa na nej nájsť nedali, ale dá sa zistiť komu patrí.

Išiel som k Rayenovi domov a začal som do zošita písať všetko, čo som doteraz zistil. Rayen si prichystal veci, ktoré mu mali pomôcť pri zisťovaní, komu šatka patrí. Kým sme to všetko pripravili, prešli dve hodiny, a preto sa ma Rayen spýtal, či by som nechcel radšej prespať uňho. Súhlasil som.

Keď som sa ráno zobudil, Rayen smutne povedal: „Všetko, čo som potreboval na to, aby som zistil, komu tá šatka patrí, ukradli a ukradli aj šatku.”

Ale ja som našiel niečo iné... Boli to slabo viditeľné stopy od mokrých topánok. Rayen sa hneď pustil do práce. Ja som išiel za pani Mcgregorovou, aby som jej položil niekoľko otázok: Videli ste útočnickovu tvár? Kto to bol? Bola to žena alebo muž? Aké topánky vtedy nosil? Nestratili ste červenú šatku? Ak áno, kedy?

Stretnol som ju v obchode, a keď som jej položil tých šesť otázok, odpovedala iba na dve. Páchatel' mal čižmy a vraj stratila červenú šatku, ale našla ju dnes. Poďakoval som jej a odišiel som sa poprechádzať po celom meste, lebo sa mi takto lepšie rozmýšľalo. V mysli som si hovoril: „Čo ak pani Mcgregorová stratila šatku vtedy v knižnici, keď sme ju vypočúvali? Alebo či ju nenechala na zemi naschvál? Čo ak... ” Nestihol som to ani dopovedať, keď som našiel dvoch pánov v rúškach, ako sa o niečom dohadujú. Nepočul som celý rozhovor, lebo hovorili potichu, ale hovorili niečo o pani Mcgregorovej. Zároveň som mal aj veľké šťastie, že si ma nevšimli. Ale niečo mi nesedelo!

Celú cestu k Rayenovi som rozmýšľal, čo mal ten rozhovor o Mcgregorovej znamenať, ale na nič som neprišiel. Nakoniec som to povedal Rayenovi, aby som nemusel rozmýšľať iba ja.

O tri dni polícia vydala oznámenie: „Každý, kto bude nosiť rúško, bude označený za podozrivého a zatknutý!” Veľmi som sa nazlostil, keď som to počul, lebo polícia oznamom prezradila, že sme zistili ich maskovanie. Malo to však aj pozitívum, páchatelia totiž vďaka tomu museli zmeniť formu maskovania. A keby som ešte zistil, akým spôsobom sa dorozumievajú, tak to by bolo pre mňa a Rayena veľké uľahčenie vyšetrovania.

Rayen prišiel na to, ako by mali vyzerat' topánky, ktoré zanechali stopy na podlahe. Boli to čižmy. Hneď mi prišlo na um, že to bude buď pán Zemnianskij alebo pán Hender z Ameriky. Na druhý deň som zistil, že je to pán Zemnianskij, lebo sa sám priznal. Povedal som to Rayenovi, ktorý ho dal na niekoľko dní zatvoriť do väzenia. Prestávalo ma ale baviť to, že keď nájdeme nejaký dôkaz, tak nám ho tí páchatelia jednoducho ukradnú naspäť. A tak som musel vymyslieť nový plán.

O pár dní som išiel na policajnú stanicu, kde som sa opýtal na meno Mark Skyler. Povedali mi, že je trestaný, ale dva dni pred prepustením ušiel z väzenia a ešte, že tesne predtým dostal list, ktorý však nik nevie rozlúštiť. Viac som sa už nič nedozvedel, ale list som si vypýtal... Zistenie o Markovi som oznámil Rayenovi, dal som mu list a on sa zamyslel: „Prečo by niekto chcel ujsť z väzenia dva dni pred prepustením, to by asi nikto neurobil... Iba ak... ” Doplnil som ho: „Iba ak mal nejaký dôvod.” Obaja sme rozmýšľali a Rayen študoval list, ktorý bol zaslaný Markovi.

„Už to mám! Odpoveď na Markovo rozhodnutie o úteku sa skrýva v liste,” povedal Rayen. „Menší problém,” povedal som. „Aký?” spýtal sa Rayen. „Ten list sa nepodarilo nikomu rozlúštiť, lebo je napísaný v nejakom zvláštnom jazyku,” odpovedal som mu. „Žiadny problém,” rozžiaril sa

Rayen. „Prečo?“ spýtal som sa začudovane. „Už som sa naň pozrel a ten jazyk poznám, lebo som bol v krajine, kde sa takýto jazyk používa,“ odpovedal. „A vieš už aj to, čo je tam napísané?“ neskrýval som zvedavosť. „Sčasti áno,“ odpovedal Rayen zamyslene. „Tak to prečítaj.“

„Nebudem to čítať, iba ti poviem, o čo tam ide.“

„Dobre,“ horel som nedočkavosťou. Rayen začal rozprávať: „List napísala pani Mcgregorová a povedala mu, Skylerovi, že niekto chce, aby zabil detektíva Darslyho. Keby ho nezabil, tak by mu vraj uniesol dcéru. Asi preto ušiel dva dni pred prepustením.“

„Dáva to zmysel, ale kto je ten, kto chcel zabiť Darslyho?“ pýtam sa s hlavou plnou myšlienok. „To je ten problém! Ale presne od toho človeka dostal aj ďalšie úlohy, a preto si našiel pomocníkov,“ doplnil ma Rayen. „A my sme celý čas považovali Mcgregorovú za nevinnú! Neuveriteľné, že za všetkým je práve ona!“ vykrikol som nahnevane. „Ako to môžeš vedieť?“ začudoval sa Rayen. „Keď som počúval tých páchatel'ov, ako sa rozprávajú, hovorili niečo aj o pani Mcgregorovej. A tiež to, čo si videl, ako Mcgregorovú ohrozuje jeden z páchatel'ov, to nebolo tak, ako si si myslel. To ona mu povedala, aby to takto zahral,“ hovoril som presvedčený o svojej pravde. Rayen preto navrhol: „Takže poďme za pani Mcgregorovou.“

Mcgregorová ale povedala, že o ničom nevie. Keď sme jej však dookola kládli otázky, nakoniec sa priznala k tomu, že to bola ona, ktorá to všetko naplánovala a dala zabiť aj Darslyho. Povedala, že to urobila z nenávisti, nadväzujúc na to, čo sa stalo pred niekoľkými rokmi. Povedal som jej, že sa nedá nič robiť a musí ísť aj s ostatnými páchatel'mi, ktorí boli v jej dome, do väzenia. Požiadala ma, aby som nechal na slobode aspoň Marka, aby mohol byť so svojou rodinou. Preto som sa s Rayenom dohodol, že Marka necháme, ale ostatní budú musieť ísť do väzenia a dodal som: „Mali by ste ísť na doživotie, ale to nechám na sudcu.“

Boli sme šťastní, že sme tento prípad vyriešili a mohli si dať oddych. No... Ja nie, lebo som musel chodiť do školy.

O niekoľko dní som sa stretol s Rayenom a on mi povedal: „Neverím! Si v novinách a rovno na titulnej strane! Polícia ťa vyhlásila za najmladšieho a najlepšieho detektíva! Aale mňa tiež, takže sa nesmej.“ Na to som mu zakontroval: „Áno, si najlepší, ale nie najmladší.“ Trochu som sa pobavil na Rayenov účet. Rayen sa zasmial tiež a povedal mi, že je tu ešte jedna dôležitá záležitosť, ktorú so mnou musí prebrať. A tak som sa dozvedel o tom, že mňa aj Howléra žiadajú o pomoc v Luxembursku. Bez váhania som súhlasil a chystali sme na ďalší výlet.

Napriek úspešnému vyriešeniu prípadu mi ale stále nedávalo zmysel to, prečo by vrah chcel, aby tú vraždu vyriešil detektív. Ved' ktorý vrah by chcel, aby o vražde, ktorú spôsobil, vedeli aj ďalší ľudia. Tiež som stále nerozumel tomu, prečo sa Rayen dostával k indíciám tak rýchlo. A v podstate ja tiež. Vrahovia sa dôkazy snažia jednoducho ukryť a nevystavujú ich na oči. Nedalo mi to spať, až som sa spýtal Howléra: „Ako je možné, že sme toľko dôkazov našli tak rýchlo? A ako to, že vrahovia chceli, aby sme o tejto vražde vedeli?“ Rayen mi na to len povedal: „Vrahovia neboli hlúpi, aby to urobili.“

„Iba ak by to neboli vrahovia...“ pozrel som na Rayena skúmavo. „Správne. A čo si myslíš ty?“ povedal Rayen a lišiacky sa usmial. „Dáva mi to zmysel iba vtedy, ak to bolo vopred dohodnuté a nachystané..., ale potom sa Darsly dal zbytočne zabiť,“ zamýšľal som sa nahlas, ale tušil som, že hádanka nie je stále rozlúštená. A vtedy to Rayen povedal: „Všetko si povedal správne, až na to posledné, lebo nikto nezomrel.“

„Takže môj strýko žije?!“ vykrikol som. Iskry v Rayenových očiach mi všetko potvrdili. „Áno, Darsly žije!“ prikývol. A ďalej pokračoval: „To on vymyslel tento plán, lebo chcel, aby si išiel v jeho stopách, aby si sa stal detektívom.“ Nikdy som sa netešil viac, ale súvislosti ma nepustili: „Potom sme tých ľudí dali do väzenia zbytočne.“

„To nič. Už sú na slobode. Polícia vedela o tom, aký plán Darsly nachystal,“ povedal spokojne Rayen. „Takže Darsly sa chcel akoby stratit' tým, že sa dal fiktívne zabiť, aby si jeho nepriatelia mysleli, že zomrel a mňa tým zároveň pripravoval na to, že sa stanem detektívom. Tak?“ upratoval som si vo víre myšlienok. „Správne. Si veľmi bystrý a šikovný,“ pochválil ma Rayen. „Ďakujem. A čo tí ľudia, ktorí s ním spolupracovali?“

„Tí mu to všetko pomohli pripraviť z lásky.“

„Ale neboli to náhodou vrahovia? Všetci aj Skyler bol vo väzení...“

„Nie, neboli vrahovia, boli to v skutočnosti dobrí ľudia, ktorí sa len náhodou namočili do nejakých malérov a Darsly im pomohol sa z nich dostať.“

„Aha, chápem... No a teraz sa pod'me pripraviť na cestu do Luxemburska,“ uzavrel som spokojne celú hádanku a s vidinou nových záhad som sa tešil na ďalší deň, pretože nás čakala ďalšia cesta detektívneho dobrodružstva v Luxembursku.

Milý čitateľ, určite sa teraz pýtaš, čo bolo s mojou školou. Tento príbeh je dôkaz toho, že detektívom sa nestaneš zo dňa na deň, že toto povolanie musíš mať v krvi od detstva. A tak moje sny o vyriešených detektívnych prípadoch nakoniec vždy vyriešil ranný budík, ktorý ma prebral do reality a prvým lietadlom ma z rôznych kútov sveta poslal do školy, vďaka ktorej som teraz skutočným detektívom, ale fiktívne detektívne skúsenosti môjho detstva odohrávajúce sa v mojich snoch mi určili smer v mojej dospelosti. Preto sa nebojte snívať...